

DE VERBORGEN ERFGENAAM

Boek I – Het Kind zonder Naam

Auteur: Cedric Van De Voorde

Hoofdstuk 1

Het Kind dat Niemand Wilde

De regen viel alsof de hemel zelf iets probeerde uit te wissen. Niet zomaar een herinnering of een verloren moment, maar iets ouds. Iets dat al eeuwen verborgen lag en waarvan niemand nog mocht weten dat het ooit had bestaan. Dikke druppels sloegen onafgebroken tegen de voorruit van een oude grijze stationwagen terwijl de ruitenwissers traag heen en weer bewogen. Hun eentonige ritme vulde de stilte in de wagen terwijl buiten het landschap langzaam verdween achter een sluier van mist en regen.

De smalle landweg kronkelde tussen verlaten weilanden door. De bomen langs de weg waren nauwelijks zichtbaar en de horizon leek volledig verdwenen. Alsof de wereld rondom hen kleiner werd en alles wat buiten de wagen lag langzaam werd opgeslokt door de grijze leegte.

Binnen in de auto hing een stilte die zwaarder voelde dan het noodweer buiten. Sofie De Smet zat op de passagiersstoel met een dun dossier op haar schoot. De vergeelde map lag al lange tijd onaangeroerd in haar handen. Niet omdat ze niet wist wat erin stond, maar juist omdat ze het inmiddels bijna uit haar hoofd kende.

Of beter gezegd...

Ze kende vooral wat erin ontbrak.

Geen geboorteakte. Geen ziekenhuisgegevens. Geen naam van een moeder. Geen naam van een vader. Geen familieleden. Geen enkele aanwijzing over waar het kind vandaan kwam.

Ze liet haar vingers langzaam over de rand van de map glijden en zuchtte zacht.

"Ik werk al vijftien jaar in de jeugdzorg," zei ze uiteindelijk.

"Maar dit heb ik nog nooit meegemaakt."

Naast haar bleef inspecteur Marc Vermeulen zwijgend naar de weg kijken. Zijn handen rustten stevig op het stuur terwijl de wagen langzaam verder reed door de regen.

"Er moet ergens een administratieve fout gemaakt zijn," antwoordde hij.

Sofie keek naar hem en daarna opnieuw naar het dossier.

"Een fout kan gebeuren," zei ze. "Een verkeerd formulier. Een vergeten registratie.

Een dossier dat verkeerd verwerkt wordt."

Ze zweeg even en keek naar de donkere velden die voorbijgleden.

"Maar een heel mensenleven raak je niet zomaar kwijt."

Marc zei niets.

Omdat hij wist dat ze gelijk had.

Achter hen lag het kind waarover ze spraken. Een jongen van amper drie maanden oud. Een kind zonder naam. Een kind zonder verleden.

Maar vreemd genoeg leek hij helemaal niet verloren.

Hij hilde niet.

Hij sliep niet.

Hij keek.

Zijn grote helderblauwe ogen volgden langzaam de
regendruppels die over het raam gleden. Zijn blik was rustig en
aandachtig, alsof hij niet naar de regen keek, maar naar iets wat
zich achter de wereld buiten de wagen bevond.

Sofie draaide zich voorzichtig om.

"Dag kleine jongen," fluisterde ze.

De baby reageerde niet.

Geen geluid.

Geen beweging.

Alleen die rustige blik.

Dat was misschien nog het vreemdste aan hem. Andere baby's
lieten duidelijk merken wanneer ze honger hadden, wanneer ze
bang waren of wanneer ze aandacht nodig hadden. Maar deze
jongen leek nergens om te vragen.

Alsof hij wachtte.

Alsof hij luisterde naar iets wat niemand anders kon horen.

Sofies blik gleed naar zijn kleine rechterhand.

Daarin hield hij nog steeds de gouden hanger vast.

Het oude sieraad dat samen met hem gevonden was.

Drie dagen eerder had een politiepatrouille hem ontdekt voor de
ingang van een verlaten kapel aan de rand van een bosgebied. Hij
lag daar alleen, gewikkeld in een oude wollen deken. Geen brief.

Geen boodschap. Geen spoor van wie hem daar had
achtergelaten.

Alleen een baby.

En een gouden hanger.

Vanaf het eerste moment was duidelijk geweest dat het sieraad iets bijzonders voor hem betekende. Niemand had het van hem kunnen afnemen.

Niet omdat hij sterk genoeg was om zich te verzetten.
Maar omdat hij het telkens opnieuw vastgreep zodra iemand probeerde het weg te nemen.

Alsof zijn kleine hand wist dat hij dit voorwerp nooit mocht verliezen.

Sofie had het geprobeerd. De verpleegkundigen hadden het geprobeerd. Zelfs een kinderarts had onderzocht waarom het kind zo sterk reageerde op een simpel stukje goud.

Maar elke keer gebeurde hetzelfde.

Zodra de hanger uit zijn hand verdween, begon hij te huilen.

Niet luid. Niet uit woede.

Maar met een verdriet dat iedereen onmiddellijk raakte.

Een verdriet dat niet leek te passen bij een kind van slechts drie maanden oud.

Alsof hij niet hilde om een verloren voorwerp... maar om iets

wat veel groter was. Sindsdien had niemand nog geprobeerd het

sieraad weg te nemen. Plots brak een zwakke zonnestraal door de

donkere wolken. Het licht viel precies op de hanger.

Sofie kneep haar ogen samen.

"Marc..."

Hij keek kort opzij.

"Wat?"

"De hanger."

Marc keek via de achteruitkijkspiegel naar het kind.

"Wat is ermee?"

Sofie bleef stil. Ze wist niet hoe ze moest uitleggen wat ze zag. Heel even leek het alsof het oude goud niet glansde door het zonlicht, maar alsof het licht vanuit het sieraad zelf kwam. Alsof er iets verborgen zat diep binnenin het metaal.

Een moment later verdwenen de zonnestralen weer achter de wolken.

De regen werd opnieuw heviger.

Het vreemde gevoel verdween.

Maar de herinnering eraan bleef.

"Laat maar," zei Sofie zacht.

De rest van de rit verliep zwijgend.

Alleen het geluid van de banden die over het natte asfalt reden, bleef aanwezig.

Na bijna twintig minuten verschenen de eerste gebouwen tussen de mist.

Een klein Vlaams dorp.

Oude bakstenen huizen stonden dicht tegen elkaar gebouwd.

Een kerk met een verweerde toren keek neer op het verlaten dorpsplein. Aan het einde van de straat stond een klein gemeentelijk gebouw waarvan het uithangbord scheef hing aan een roestige ketting.

GEMEENTELOKET – REGISTRATIE

Marc parkeerde de wagen langs de stoep en zette de motor uit.

Meteen veranderde de sfeer.

De regen leek zachter te vallen.

De wind verdween.

Alsof de wereld rondom hen even stil werd.

Sofie bleef nog enkele seconden zitten en keek naar de baby.

Maar deze keer keek hij niet naar haar.

Zijn ogen waren gericht op het gebouw voor hen.
Alsof hij het herkende.
Zijn kleine vingers sloten zich steviger rond de gouden hanger.
En toen gebeurde iets wat Sofie niet verwachtte.
De baby glimlachte.
Heel klein.
Bijna onzichtbaar.
Maar genoeg om een koude rilling over haar rug te laten lopen.
"Kom," zei Marc terwijl hij uitstapte. "We moeten hem eindelijk
een naam geven."
Sofie maakte de gordel los en tilde de baby voorzichtig op. Ze
hield hem dicht tegen zich aan terwijl ze naar de ingang liep.
Nog één keer keek ze naar de gouden hanger.
Heel even zag ze iets in het oppervlak verschijnen.
Een vreemd symbool.
Een cirkel met een enkele verticale lijn erdoorheen.
Ze knipperde.
Het beeld was verdwenen.
Alsof het nooit bestaan had.
Met een onverklaarbaar gevoel van onrust liep ze samen met
Marc het gemeentehuis binnen.
Geen van beiden merkte dat op precies hetzelfde moment de
wind volledig ging liggen.
De regen zweeg.
En de wereld leek heel even haar adem in te houden.
Alsof iets dat eeuwen verborgen was gebleven... eindelijk wist dat
zijn erfgenaam was teruggekeerd.

Hoofdstuk 2

De Man Achter het Scherm

De regen had Antwerpen bereikt tegen de tijd dat Elias Vermeer zijn fiets tegen het oude hek van het kantoorgebouw zette. Hij bleef nog enkele seconden staan en keek omhoog naar de donkere lucht boven de stad. Zware wolken hingen laag tussen de gebouwen en verborgen de toppen van de hoogste torens achter een grijze sluier van mist en regen. De straten glansden onder het natte asfalt en de voorbijgangers liepen gehaast voorbij, hun gezichten verborgen achter jassen en paraplu's. Het was zo'n ochtend waarop niemand echt tijd leek te hebben om stil te staan. Mensen bewogen zich door de stad alsof ze allemaal op weg waren naar iets belangrijks, terwijl ze tegelijkertijd probeerden zo weinig mogelijk aandacht te schenken aan de wereld om hen heen.

Voor Elias was het gewoon een dinsdag. Hij veegde de regendruppels van zijn jas, haalde zijn toegangsbadge uit zijn zak en liep naar de ingang van het oude kantoorgebouw. De glazen schuifdeuren openden geruisloos zodra hij dichterbij kwam en lieten hem binnen in de warme, kunstmatig verlichte hal.

"Goedemorgen, Elias."

De receptioniste keek op van haar scherm en glimlachte vriendelijk.

"Goedemorgen," antwoordde hij terwijl hij kort knikte.

Elias was nooit iemand geweest die veel aandacht trok. Hij was niet degene die luid gesprekken voerde in de gangen of tijdens de lunch de tafel wist te vullen met verhalen. Hij hield van rust, duidelijkheid en een zekere afstand. Niet omdat hij mensen niet mocht, maar omdat hij zich vaak gemakkelijker voelde tussen systemen dan tussen mensen.

Toch kende bijna iedereen in het gebouw hem.

Niet vanwege zijn persoonlijkheid.

Maar vanwege zijn werk.

Wanneer een netwerk uitviel, wanneer een database onverwachte fouten vertoonde of wanneer een probleem opdook waar niemand een verklaring voor had, kwam het uiteindelijk bij Elias terecht. Hij was degene die achter een scherm ging zitten en rustig bleef zoeken tot hij vond wat anderen over het hoofd hadden gezien.

Computers, netwerken en databases leken voor hem minder ingewikkeld dan voor de meeste mensen. Waar anderen alleen duizenden regels code zagen, ontdekte Elias patronen. Kleine afwijkingen. Verborgene verbanden. Dingen die niet zichtbaar waren voor iemand die niet wist waar hij moest kijken.

Soms voelde het bijna alsof machines hem probeerden te vertellen wat er mis was.

Zijn vader had vroeger vaak lachend gezegd dat Elias machines kon horen praten.

Hij had er altijd om gelachen.

Een grap tussen vader en zoon.

Maar ergens diep vanbinnen had die uitspraak hem altijd bijgebleven.

Want soms vroeg Elias zich af of zijn vader misschien iets had gezien wat hij zelf nooit had durven erkennen.

Op de vierde verdieping was het kantoor al bijna volledig gevuld toen Elias binnenkwam. Het vertrouwde geluid van een normale werkdag vulde de ruimte. Toetsenborden tikten ritmisch, printers zoemden zacht op de achtergrond en telefoons gingen af terwijl collega's elkaar begroetten.

Alles voelde normaal.

Voorspelbaar.

Veilig.

"Ik heb koffie meegebracht."

Elias keek op en zag Thomas naast zijn bureau staan met twee dampende bekers in zijn handen.

"Ik heb hem nog niet nodig," zei Elias. Thomas keek hem met een veelzeggende blik aan.

Dat zeg je iedere ochtend. En toch functioneer ik nog.

Dat is voorlopig.

Elias glimlachte kort.

Thomas was een van de weinige mensen die begreep hoe Elias in elkaar zat. Hij probeerde nooit gesprekken uit hem te trekken en zag stilte niet als iets ongemakkelijks dat opgevuld moest worden.

Dat was waarschijnlijk waarom ze goed met elkaar konden opschieten. Eenvoud. Geen verwachtingen. Geen druk.

Elias hing zijn jas over zijn stoel, zette zijn rugzak onder zijn bureau en startte zijn computer. Het bekende logo verscheen op het scherm, gevolgd door het inlogvenster.

Enkele seconden later kreeg hij toegang tot het stedelijke netwerk.

Zoals iedere ochtend begon hij met zijn controle.

Niet omdat het verplicht was.

Maar omdat het een gewoonte was geworden.

Hij opende de logbestanden van de afgelopen nacht en liet zijn ogen langzaam over de regels informatie gaan. Geen waarschuwingen. Geen fouten. Geen verdachte activiteiten.

Alles leek normaal.

Zijn vingers bewogen rustig over het toetsenbord terwijl hij verschillende systemen controleerde.

Verkeersnetwerken.

Openbare databanken.

Beveiligingsverbindingen.

Alles werkte zoals het hoorde.

"Rustige nacht," mompelde hij.

Thomas keek op.

"Dat betekent dat jij misschien eens op tijd naar huis kunt."

Elias haalde zijn schouders op.

"Misschien."

Het woord klonk vreemd toen hij het uitsprak.

Alsof het vandaag minder zekerheid bevatte dan normaal.

Een half uur later zat Elias nog steeds achter zijn scherm. Hij had inmiddels tientallen controles uitgevoerd en niets ongewoons gevonden.

Toch bleef er een klein gevoel van onrust aanwezig.

Hij kon niet zeggen waarom.
Misschien was het gewoon vermoeidheid.
Misschien verbeelde hij zich dingen.
Hij wilde net een nieuw rapport openen toen zijn monitor plotseling flikkerde.
Het duurde minder dan een seconde.
Maar Elias zag het. Het scherm viel niet uit.
Er verscheen geen foutmelding.
Er was geen stroomonderbreking.
Het leek eerder alsof het beeld zelf heel even veranderde. Alsof de werkelijkheid achter het scherm een moment niet helemaal overeenkwam met wat hij zag.
Elias fronste. "Hm..."
"Probleem?"
Thomas keek op.
"Waarschijnlijk mijn scherm," antwoordde Elias.
Thomas keek naar de monitor.
"Dat ding is ook ouder dan jij."
"Bijna."
Thomas lachte en draaide zich weer om.
Elias drukte enkele toetsen in.
Het scherm werkte opnieuw normaal.
Waarschijnlijk een kleine technische storing.
Niets meer.
Toch bleef hij nog enkele seconden kijken.
Er was iets geweest.
Iets dat hij niet kon verklaren.
Rond elf uur liep Elias naar de koffiemachine aan het einde van de gang. Zoals altijd stond er een kleine groep collega's te praten. Gesprekken over voetbal, het weer en televisieprogramma's vulden de ruimte.

Normale gesprekken.
Veilige gesprekken.
Elias hoorde de woorden, maar zijn gedachten bleven teruggaan naar zijn scherm.
Toen hij terugkwam bij zijn bureau, merkte hij meteen dat er iets veranderd was.
Zijn computer stond nog steeds aan.
Maar zijn toetsenbord lichtte op.
Een zachte gloed verscheen onder de toetsen.
Elias bleef even staan.
Hij wist zeker dat hij die functie had uitgeschakeld.
Jaren geleden.
Langzaam ging hij zitten.
Zijn koffie zette hij naast zich neer, maar hij vergat hem vrijwel onmiddellijk.
Op zijn scherm stond nog steeds hetzelfde logbestand.
Tot zijn ogen naar de onderste regel gleden.
Daar stond iets nieuws.
Een regel die er eerder niet had gestaan.
MATCH FOUND
Elias knipperde.
Hij boog dichterbij het scherm.
De tekst was zwart.
Geen foutmelding.
Geen waarschuwing.
Geen systeemkleur.
Gewoon twee woorden.
Hij opende de details.
Niets. Hij vernieuwde het scherm. De regel bleef staan.

"Thomas." Zijn collega keek op. "Ja?" "Heb jij iets aangepast aan mijn logs?" Thomas fronste. "Nee. Ik ben al een tijdje niet eens bij jouw bureau geweest."

Elias draaide zich terug naar het scherm.

Langzaam klikte hij op de regel.

Geen reactie.

Nog een keer.

Nog steeds niets.

Hij probeerde de tekst te selecteren.

Dat lukte niet.

Alsof het geen echte tekst was. Alsof het alleen zichtbaar was. Zijn nieuwsgierigheid nam het over. Dit was geen gewone fout. Dit was iets anders.

Voorzichtig drukte hij op Enter.

Het scherm werd wit.

Niet fel. Niet verblindend.

Gewoon leeg. Daarna verscheen er een nieuw venster. Midden op het scherm stond één enkele regel.

ORIGINLESS REGISTRATION DETECTED

Elias voelde een koude rilling langs zijn nek trekken.

"Originless..."

Hij sprak het woord bijna fluisterend uit. "Registratie zonder oorsprong?"

Hij controleerde de gegevens. Maar er stond niets.

Geen tijdstip.

Geen gebruiker.

Geen server.

Geen locatie.

Geen enkele bron.

Het bericht bestond...maar leek nergens vandaan te komen.
Hij keek om zich heen.Zijn collega's werkten rustig verder.
Niemand reageerde.
Niemand keek op.
Alsof alleen hij dit kon zien. Langzaam bracht hij zijn hand naar
de muis.Zijn vinger raakte de knop.Het venster verdween.
Zonder waarschuwing.
Zonder spoor.
Alsof het nooit bestaan had. Alleen zijn eigen spiegelbeeld bleef
achter op het donkere scherm. En heel even kreeg Elias het
vreemde gevoel dat zijn spiegelbeeld een fractie later knipperde
dan hijzelf. Hij verstijfde. Maar een moment later was alles weer
normaal.
Of toch bijna.Want diep onder de stad, verborgen in een
vergeten serverruimte waar niemand ooit kwam, verscheen
tussen miljoenen regels gewone data een nieuw bestand.
Geen tijdstip.
Geen gebruiker.
Geen locatie.
Geen naam.
Alleen één enkele regel.
SUBJECT ELIAS: OBSERVATION STARTED
En ergens, achter schermen die niemand kende... begon iets mee
te kijken.

Hoofdstuk 3

Een Naam voor een Verloren Kind

De zware houten deur van het gemeentehuis viel met een doffe klik achter hen dicht. Meteen leek de wereld buiten verder weg dan ze werkelijk was. De regen tikte nog zacht tegen de hoge ramen, maar het geluid werd gedempt door de dikke muren van het oude gebouw. Waar buiten de wind vrij spel had gehad, heerste binnen een bijna onaangename stilte.

De lucht rook naar stof, oud hout en vergeeld papier. Langs de muren stonden hoge archiefkasten waarvan de deuren door de jaren heen waren kromgetrokken. Rijen stoffige dossiers vulden de planken tot bijna aan het plafond, alsof de geschiedenis van het dorp zich hier al generaties lang had opgestapeld.

Sofie drukte de kleine jongen iets steviger tegen zich aan. Zijn hoofdje rustte ontspannen op haar schouder en zijn ademhaling bleef rustig en gelijkmatig. Sinds ze hem drie dagen eerder hadden gevonden, had ze hem nauwelijks horen huilen. Zelfs nu, in een onbekende omgeving, bleef hij opmerkelijk kalm. Zijn heldere blauwe ogen bewogen nieuwsgierig door de ruimte en leken elk detail aandachtig in zich op te nemen.

Marc liep naar de balie, waar slechts één medewerkster zat. Ze was een vrouw van rond de zestig, met zilvergrijs haar dat zorgvuldig in een knot was opgestoken. Een smalle bril rustte laag op haar neus terwijl ze geconcentreerd een stapel

formulieren ordende. Pas toen Marc zijn keel schraapte, keek ze op.

"Goedemorgen," zei ze vriendelijk.

"Goedemorgen," antwoordde Marc. "We zijn hier voor de registratie van een vondeling."

De glimlach op haar gezicht vervaagde onmiddellijk. Zonder iets te zeggen schoof ze haar stoel iets naar achteren en stak haar hand uit.

"Hebt u de documenten bij?"

Sofie legde het dunne dossier voorzichtig op de balie.

"Meer is er helaas niet."

De vrouw sloeg de map open en begon de papieren één voor één door te nemen. De stilte werd slechts onderbroken door het zachte geritsel van papier en het tikken van de regen tegen de ramen. Haar blik werd steeds ernstiger naarmate ze verder las.

Na enkele minuten keek ze op.

"Dit kan niet."

Marc fronste.

"Wat bedoelt u?"

Ze bladerde opnieuw door het dossier, alsof ze hoopte dat er onderweg toch nog een pagina zou opduiken die ze over het hoofd had gezien.

"Er ontbreekt bijna alles," zei ze.

"Dat weten we," antwoordde Marc.

De vrouw schudde langzaam haar hoofd.

"Nee... ik bedoel écht alles."

Ze keek naar het kind in Sofies armen en vervolgens weer naar de documenten.

"Geen geboortedatum. Geen ziekenhuis. Geen geboorteplaats.
Geen bloedgroep. Geen ouders. Zelfs geen voorlopig
registratienummer."

Sofie voelde een koude rilling langs haar armen trekken.

"Daarom zijn we hier."

De vrouw bleef haar nog enkele seconden aankijken voordat ze
langzaam knikte.

"Dan beginnen we vanaf nul."

Ze draaide haar computerscherm iets naar zich toe en begon de
gegevens in te voeren. De cursor sprong van veld naar veld
terwijl haar vingers rustig over het toetsenbord bewogen.

Naam.

Leeg.

Geboortedatum.

Onbekend.

Afkomst.

Onbekend.

Ouders.

Onbekend.

Iedere toetsaanslag klonk opvallend hard in de stille ruimte.

Terwijl de vrouw typte, bleef de baby aandachtig naar het scherm
kijken. Zijn blik volgde de beweging van de cursor alsof hij
begreep wat er gebeurde. Sofie glimlachte onwillekeurig.

"Nieuwsgierig, hè?"

De jongen reageerde niet. Hij bleef onbeweeglijk naar het
scherm kijken, zonder ook maar één keer zijn blik af te wenden.

De medewerkster keek op.

"Hebben jullie al een naam gekozen?"

Sofie keek even naar Marc. Zonder woorden begrepen ze elkaar.

"Lucas," zei ze zacht.

De vrouw glimlachte.

"Een mooie naam."

Ze plaatste haar vingers opnieuw op het toetsenbord en begon de letters één voor één in te voeren.

Lucas.

Op het moment dat ze op Enter drukte, flinterden alle lampen in het gebouw.

Niet lang.

Slechts een fractie van een seconde.

Het was alsof het licht heel even aarzde voordat het weer op volle sterkte terugkeerde.

Marc keek automatisch omhoog.

"Stroomstoring?"

"Waarschijnlijk," antwoordde de vrouw terwijl ze haar schouders ophaalde. "Dit gebouw is ouder dan de meeste computers die erin staan." Ze wilde verder werken, maar fronste plotseling.

Midden op haar scherm was een klein wit venster verschenen.

"Vreemd..."

"Wat is er?" vroeg Sofie.

"Waarschijnlijk een softwarefout."

Ze klikte op het kruisje om het venster te sluiten. Er gebeurde niets. Ze probeerde het opnieuw. Nog steeds niets. Het lege venster bleef onbeweeglijk in het midden van het scherm staan. Marc kwam dichterbij.

"Mag ik eens kijken?"

Nog voordat hij naast haar stond, verschenen er langzaam woorden in het witte vlak.

Niet letter voor letter.

Alsof de tekst altijd al aanwezig was geweest en zich nu pas liet zien.

OORSPRONG: ONBEKEND

Een paar tellen later verscheen daaronder een tweede regel.

STATUS: ACTIEF

Niemand zei iets.

De vrouw kneep haar ogen samen.

"Dat hoort hier helemaal niet te staan."

Ze drukte opnieuw op Escape. Dit keer verdween het venster onmiddellijk.

Het scherm keerde terug naar de normale registratiepagina.

"Waarschijnlijk een fout in het systeem," mompelde ze.

Maar de overtuiging ontbrak in haar stem.

Ze maakte de registratie af, controleerde de gegevens nog één keer en klikte op Opslaan.

Iedereen leek onbewust zijn adem in te houden.

Er gebeurde niets.

Geen flikkerend licht.

Geen vreemd venster.

Geen foutmelding.

Alleen een klein groen vinkje verscheen in de hoek van het scherm.

Registratie voltooid.

De vrouw slaakte hoorbaar een zucht van opluchting.

"Zo," zei ze terwijl ze zich naar Sofie draaide. "Vanaf vandaag heet hij officieel Lucas."

Sofie keek glimlachend naar de jongen in haar armen.

"Welkom, Lucas."

Voor het eerst sinds ze hem hadden gevonden, verscheen er een glimlach op zijn gezicht.

Geen brede lach.

Geen kinderlijke grijns.